

«París em va canviar la vida per tot el què vaig viure, vaig aprendre i totes les persones que vaig conèixer»

MÀSSICA - ENTREVISTA. Nascut a Camarles (Baix Ebre, 1982), **Joan Rovira** ha estat artista revelació³ durant dos anys consecutius dels premis Enderrock 2016 per votació³ popular. Després de la seva òpoca com a músic de carrer pels carrers de París, el seu debut va ser el 2015 amb el seu primer disc **Peix sense Espina** (Satélite K, 2015); El 2017 va publicar el seu darrer disc, **Encara Tenim Temps** (Satélite K, 2017). Aquest dissabte al vespre (**17 de març**), Joan Rovira tocarà a les **20h.** al **Voilà!** Manresa. Serà el primer cop que el cantautor tocarà a la ciutat.

Qui hi ha de darrere del Joan Rovira?

Darrere de Joan Rovira hi ha un equip de persones, començant per la banda, el *management*, els fotògrafs, la família, la parella i els amics... Tots ells són un suport fonamental per a tirar endavant el projecte que cada cop es fa més gran... Hi ha moltes persones que formen part del projecte i que el fan possible realment. Sobretot, el suport del públic també és molt important i és com un ingredient més.

Descobreixes la teva vocació musical en un viatge a París, i al cap d'un temps vas a viure a la capital de França...

Quan vaig marxar a viure a París ja havia acabat el superior de música l'ESMUG i fins i tot havia començat a moure un projecte en solitari. Amb la crisi em vaig trobar molt estancat i veia molt complicat poder viure del què jo volia; així que vaig decidir començar aquesta nova aventura com a músic de carrer als carrers de la capital francesa.

El carrer i una guitarra eren el teu dia a dia... Com era tocar al carrer?

Tocar al carrer és molt dur. Però com tot, amb el temps, els bons records superen els dolents. Quan toques al carrer, hi ha un desgast físic i mental molt important perquè no només és sortir amb l'instrument, al carrer hi ha molts factors que afecten al teu dia a dia; per exemple, el clima, la gent, les persones que com tu estan tocant als carrers de la ciutats, la policia, els lladres...

Com recordes aquell temps viscut a França?

París em va canviar la vida per tot el què vaig viure, per tot el què vaig aprendre i per totes les persones que vaig conèixer. A més, va ser on vaig compondre les meves primeres cançons amb català i on va néixer el meu primer disc, *Peix sense espina*.

Què vas aprendre dels carrers de París?

El carrer m'ha donat noves experiències, dos idiomes (anglès i francès)... I també m'ha donat moments molt difícils en què desitjava tornar a casa i oblidar-me de tot. Hi va haver molts moments en què només pensava en tornar a casa.

I al cap d'un temps, tornes a casa.

Quan vaig tornar aquí, tot va venir molt rodat. Vaig fer el primer disc on la cosa va anar bastant bé; vaig poder deixar de tocar al carrer i vaig aconseguir retrobar-me amb mi mateix.

Foto: Sergi Paramès - Furalabfoto

El 2016 et reconeixen com a artista revel·lació dels Enderrock...

Sí, va ser molt especial per mi aquest reconeixement. Realment em va confirmar el què creia des de feia un temps: que tot estava ben encarrilat i que feia les coses bé.

I el 2017, publiques el segon disc, ¿Encara tenim temps?.

Amb aquest segon disc he vist que anat pujant esglaons i que cada cop puc tocar a llocs més grans.

La rebuda de ¿Encara tenim temps? ha estat molt millor que en el primer disc. El projecte començava a sonar a les ràdios; a més, a les xarxes socials, persones i mitjans es feien ressò d'aquest projecte. D'altra banda, en aquest segon disc, crec que també hi ha hagut una millora amb les lletres i, fins i tot, amb el so; tenia molt clar que volia tenir una banda més gran, i ho vaig aconseguir. Abans, a l'escenari, érem només 3 persones; ara, ja en som 7. Tot junt fa que ¿Encara tenim temps? soni més ple i es noti més el treball que vam fer en la producció.

Al Delta de l'Ebre has tingut una molt bona acollida... Però com va ser obrir nous escenaris?

Jo sempre he intentat no perdre el meu accent que sense voler ha estat distorsionat pels anys que he estudiat a Barcelona, en aquest sentit no parlo com una persona qui mai ha marxat del Delta del Ebre; però dins de tot, sempre l'intento mantenir perquè crec que és un punt exòtic. És a dir, per la gent de fora és estrany, però per mi, natural.

Lligat a tot això, la gent del Delta de l'Ebre se sent molt orgullosa dels artistes o la gent qui porta el nom de les terres de l'Ebre cap a fora i que mantingui, així, la identitat, en forma de dialecte. Però, tot i això, actualment estem en un punt que estem descentralitzant Catalunya essent Barcelona el centre d'atenció. Ara la gent comença a veure que fora del centre hi ha cada cop més projectes petits i interessants... És per això que s'ha de valorar les diferents riqueses dialectals que hi ha Catalunya. Poc a poc estem canviant de mentalitat. Estem descentralitzant la cultura i la música estem demostrant que cada indret de Catalunya té la seva màgia, la seva forma de fer, de parlar i el seu encant.